نينهن جا ناتا

لفافي جي مٿان ته منهنجي ايڊريس هئي پر پنيان؟....

بجليءَ جي هزارين تارن گڏجي هڪ شاڪ هنيو دل اندر! ڪرسي جي پٺ سان پٺي لڳائي ڇڏيم. ڪجهه دير بند لفافي مٿان نيام، هڪ بلڪل نئين ڏاري نيلم هلندي چلندي رهي ... پيتي بند نه ٿي سگهيس. هوءَ زوري ڪپڙا ڀرڻ ۾ اها بند ڪري رهي هئي. ڪمري جي وچ تي پهچي به مان ڪيس ڪجهه چئي نه سگهيو هوس. ها ڻ همٿ ڪني ڪري چيم، "نئين بند ٿيندي، ته زوريءَ جو ٿي بند ڪرين، ڇو ٿي ڪپڙا ڪڍي وٺ نه!"

نيلم جو هڪ هٿ پيتي مٿان ٻيو هٿ زمين تي هو. وڏيون ڪليل اکيون مون طرف ڪري، هوءِ ڪن لاءِ فريزنگ پوز ۾ ڏسندي رهي.

نيلم کي ڪجهه به چوڻ جي اهڙي گهڙي هئي پر سندس اکين ۾ ايترا سوال پريل نظر پئي آيا جو مونکي جيڪي ڪجهه چوڻو هو سو سڀ وسري ٿي ويو.

اچل ٿئي هوءَ پيتيءَ مٿان چڙهي ويٺي ۽ پيتي بند ٿي وئي. هن اٿي لٽڪيل ڪين سان منهن اگهيو. هن جي اکين ته سندس منهن تي مونکي پگهر جو هڪ ڦڙو به نظر نه پئي آيو، پوءِ به هن منهن اگهيو. مونکي ياد آهي سندس اها شڪل گلابي سندرتا، چمڻ جو احساس اپاريندڙ تازگي ... مون اکيون هيٺ ڪري غاليچي جي گلن ۾ نهارڻ پسند ڪيو ۽ هوءَ ٻئي گهڙي ٻاهر هلي وئي.

"ٽئڪسي - ٽئڪسي" ٻاهرين، پري کان آواز آيو. سرير ۾ اوچتو ڦڙتي اچي وئي ۽ ٻاهر نڪري پڪاريم - "نيلو!" اوچتو منهنجي اڳيان هڪ اچي پٽ ڪڙي ٿي وئي بلبي جو ماتري جي سکيا ورتل قداور - سرير!.... نظر جو هڪ رو نندو ٿي ويو. "هن گهر ۾ هن عورت لاءِ ڪا به جاءِ ڪانهي!" بلبي جو حڪم نڪتو. منهنجي وات مان اکر ڪونه اڪليو، اندر هليو آيس.

اڄ سالن کان پوءِ نيلوءَ جو خط آيو آهي. هيءُ گهر، جنهن ۾ نوڪر چاڪر ۽ الاهي مهمان، ڪتا بلا ۽ بلبليون - طوطا، خبر ناهي ڪيڏو عالم پلجي رهيو آهي ۽ اتم نيام لاءِ جڳهه ڪانه هئي!....

خط نه هو، ڇهن پنن جو داستان هو:

منهنجي ٻارڙن جا ٻئي،

طلاق نامو هٿ ۾ ملڻ کانپوءِ مونکي خط لکڻ جو نه اڌڪار رهيو آهي، نه رچي. پوءِ به خط لکڻ ويٺي آهيان. خبر ناهي ڪهڙي اها پريرڻا آهي - شايد پنهنجي نوڪريءَ جي دوران (مونکي سوشل ورڪر طور "بيوٽي پروپيلر مل" ۾ نوڪري مليل آهي، اڳيئي خبر پئجي چڪي هوندي توهان کي) جيڪي آزمودا مليا آهن تن مان، پنهنجي جيون جي پڇڻ ٽٽڻ جا ڪجهه ڪارڻ معلوم ڪري ورتا اٿم، اهي ئي توهانکي ٻڌائڻ ٿي چاهيان.

ڪهڙي نه عجيب ڳالهه! هي نوڪري اهڙي آهي جنهن ۾ مونکي هن مل جي مزورن ۽ مزوريائڻين جا جهڳڙا ساجهائڻا آهن، ڪين سٺيون عادتين سيکارڻيون آهن، سندن پڳل رشتا ناهڻ جوڙڻ ڪرڻو آهي - آهي نه انڌي جو انڌن کي رستو ڏيکارڻ وارو ڪم!

مگر آنڌن کي راهه ڏيکاريندي، روشني منهنجين اکين ۾ کهي آئي آهي!

توهان جي گهر ۾ شادي ڪري اچڻ سان ئي مونکي محسوس ٿيو هو ته منهنجي پيڪي گهر ۽ توهان جي گهر ۾ تمام گهڻو تفاوت آهي. پئسي، پنجڙ، سندرتا ۽ سماجڪ درجي ۾ تنهن ئي گهر بلڪل هڪ جهڙا هئا بلڪ ڪلا - وڪاس ۾ به

توهان جي گهر ۾ جيڪا ڳالهه وڻڻ جي لحاظ کان ترقي ٿيل هئي، ٻئي لاءِ گهٽ ۾ گهٽ هڪ جنم ته ڪنهن ڪي به لڳندو هئي پري جيڪر! ۽ ڪلا - وڪاس منهنجي ماڻهن جي گهر ۾ به گهٽ ڪين ٿيل هو. مون جنهن وقت نرت - ڪلام نالو ڪڍيو هو، ان وقت منهنجي ننڍي ڀيڻ چترڪاريءَ ۾ انعام کٽي چڪي هئي - وڏي ڀيڻ هڪ سٺي اسٽيج ڪلاڪار ٿي چڪي هئي ۽ وڏي حاصلات ته اها هئي جو گهر ۾ ماءُ پيءُ ننڍي پيڻ اهڙي پيار ۽ ساوڪ سان ٿي ورتياسين، جو جهڳڙو اڪر اسانجي ڪٽنبي ڊڪشنري مان بلڪل غائب ٿي ڏٺو! اسان جو پيءُ بلڪل ئي نرم دل وارو انسان هو. سڀئين پٽائي گهوٽ جو هيبت زبان تي هوس: نمي ڪمي نهار تون، ڏمر وڏو ڏک. انجي بدران توهان جي دادا چاڪاڻ ته ملٽريءَ ۾ نوڪري ڪئي هئي انڪري، هر ڳالهه ۾ ڪيس پنهنجو آرڊر مڃڻ نيڪ لڳندو هو. هو اها ڳالهه پلجي ويو هو ته گهر ملٽري جو مورچو ناهي، گهر وڙهڻ لاءِ تياري ڪندڙ لشڪر ناهي - گهر شانستي ۽ سرجنا جو هڪ آکيرو آهي. جتي سوڙهيءَ پل تان لنگهندڙ ٻن ٻڪرين جيان هڪ ٻئي کي هيٺ ويهي ٻيءَ کي مٿان لنگهي وڃڻ ڏيڻو پوندو آهي. توهانجي ماءُ سڀئين هنجي دڙڪي داب ۾ رهي. پتي پتني پريم - نئين زمالي جو، استري پرش وارو دوستاڻو پريم چا ٿيندو آهي. اهو هنجي سمجهڻ کان ٻاهر هو. هن پنهنجو سارو ناري پريم سميٽي، ماتري ڀاؤ ۾ آٽي، توهان ٻنهي پٽن مٿان پلٽي ڇڏيو هو. مان نئين قسم جي دوستاڻي پيار جي ويچارن سان گهر ۾ گهڙيس. جنهنکي هوءَ سمجهي نه سگهي. توهان به فقط شاديءَ جي نواڻ تائين انکي سمجهيو ۽ انکانپوءِ هر وقت توهانجي وڏين اکين ۾ هڪ ڊپ اٿلندو محسوس ٿيڻ لڳم. هرڳالهه تي چوڻ لڳا: هيڏي وڏي گهر جي ننهن لاءِ اسٽيج تي ناچ يا اهڙن جهڙن ماڻهن سان گهر ۾ گڏجڻ نهي ڪين ٿو....

اڪثر شام جو توهان جا دوست توهان وٽ محفل لڳائيندا هئا. ڪڏهن سندن زالون يا ڀينرون به گڏ هونديون هئن. توهانجي گيتن، غزلن تي واه واه پوندي هئي. منهنجي اکين ۾ پاڻي تري ايندو هو مان پنهنجي ڪمري ڏي هلي ويندي هئس. ڪڏهن ڪڏهن پنيان ٻڌندي هئس، "هن کي ڳائي مان مزو نه ايندي آهي!" ۽ پنهجي ڪمري ۾ وڃي، وهاڻي ۾ منهن وجهي، خوب روئندي هئس. توهين، منهنجي پتي هجڻ جي حيثيت سنيالي رات جو 12 بجي منهنجي پلنگ وٽ اچي پچندا هئا. "چاٿيو توهانکي منهنجي ڳائڻ تي واه واه توهان کي ياءُ نه پيئي ...؟"

اوهه منهنجي زخم تي لوڻ! ڦٽيل من، واه واه جي نشي ۾ ٿاٽ ٿيل پتيءَ کي ڇا چوي؟ مان ته محفل مان انڪري اٿي ملئي هئي جو سمجهيم پئي ته مونکي پنهنجي ڪلا پيش ڪرڻ ۾ به ته واه واه جو سک ملندو آهي! هيءُ نوجوان پتي، پاڻ واه واه جو ساءُ چکڻ کان پوءِ به، منهنجي من کي ڇو ڪين ٿو سمجهي! مونکي هر وقت اسٽيج کان روڪيو ڇو ٿو وڃي؟ ٺوڪيو ڇو ٿو وڃي؟

هڪ ڀيري ساهس ڪري، من جو مونجهارو توهان اڳيان به رکيم. ليڪن توهانجون نظرون مونکي جواب ڏيڻ مهل ور ور ڪري ٻلبا جن جي ڪمري طرف کڄي ٿي ويئون. توهان جو جواب مونکي بلڪل ياد آهي. توهان چيو هو. هن ديس ۾ عورت ۽ مرد جو پنهنجو پنهنجو درجو آهي. تون ڪلاڪار آهين، پلي هجه. آرسيءَ اڳيان نچي ٽپي پنهنجو من بهلاءِ، پر ٽنهنجو اسڪولن ۾ وڃي ٻارن کي ناچ سيکارڻ يا خود اسٽيج تي اچڻ ٻلبا جن کي بلڪل ئي پسند ناهي ... ٻلبا جن ته ٻلباجن آهن، ليڪن توهان ؟؟.... ان وقت استري پرش جي هڪ جهڙائيءَ واري نئين ناتي جو ڪو به آدر نه ڪري." توهان چيو هو: تون حد کان وڌيڪ ٿي ڳالهائين هن گهر ۾ ٻلبا جو حڪم نه مڃڻ معني گهر کان ٻاهر هجڻ سمجهيئه ؟"

ان رات مون درياه جيترو رنو هوندو ليڪن سڀ بيسود! صبح جو مان ننڊ مان ئي نه اٿيس. توهان ڊاڪٽر گهرايو هو. سندس دوائن سان مان سجاڳ ٿيس. ڪجهه ڏينهن بعد ڊاڪٽر چيو هو: هيڏي سندر، شاهي گهر اندر، ڪا استري ايترو دکي رهي، جو بيهوش ٿي وڃي، سا ڳالهه مونکي سمجهه ۾ نٿي اچي؟

منهنجو من ته ٻچيءَ ٽڪرين پريل هو. مان چلڪي پيس - من ته ڪٿي، ڪنهن سان ڇلندي، ڇوٽڪارو ته ملي!

۽ ڊاڪٽر ٿي پيو منهنجو همدم، منهنجو همدرد. سندس ئي صلاح تي، مونکي ورين ٻارن کي ڊارما سيکارڻ يا ڪڏهن ڪنهن دور دراز ڳوٺ ۾ لرت پيش ڪرڻ جي موڪل ملي ويندي هئي. ننڍڙا گل، روشن ۽ مينا آيا ته توهان جي ماءُ منهنجي ويجهو ٿي مگر هوءَ پنهنجي ماتري پريم جي سڪل ٻوٽي کي وري تازي ڪرڻ لاءِ ٻنهي ٻارن کي کڻي ويئي! مان مجيان ٿي، مون ۾ ٻارن سان ايترو نرم ورتاءُ ڪرڻ جو ڏانءُ اچا پيدا نه ٿيو هو. مگر اُنهن ڪانسواءِ ته منهنجي جيوت ٻڻجي پيئي سڪو وڻ! هون سڀ هيڏي وڏي گهر ۾، جتي پاڻيءَ گلاس به نوڪرڏين اتي ماءُ ڪي ٻارن جي ڪهڙي ٿي پرگهور لهڻي پوي!

منهنجي دوستاني پيار ڪان وانجهيل من اندر، ماتري پيار ڪان هٿايل من اندر، ڊاڪٽر جي همدردي هڪ نرم نازڪ سلو پيدا ڪيو. مان ڪڏي ڦٿو ڪيو! ليڪن توهان هڪ ڏينهن چيو: هي سالو ڊاڪٽر ڏينهن ۾ هڪ ڀيرو ضرور ٿو اچي - ٻلباجن کي ته ڏاڍو غصو ٿو اچي هن ٻيڪار انسان تي.

من ۾ چيم، پتي ديو! اٿي پنهجو آستان سنڀال - پنهنجي پتنيءَ کي ٻانهن ورلي ڇڏ: راڻي، تنهنجي من اندر ڪوبه دک هجي، مونکي ٻڌاءِ مگر پرش جي فرض سنڀاليندي، پتيءَ جي فرض وساري ڇڏڻ واري کي ڪير اهو سڀ ياد ڪرائي! مون وقت فقط ايترو چيوهو ته هي گهر ته سڄو ڏينهن مهمان سراءِ بڻيو ٿو رهي! ان ۾ مهمان وڌيڪ اچڻ سان ڪهڙو ٿو فرق پوي؟ توهان ڌمال ڪڏي وراڻيو هوم: اهو فرق تون نه سمجهاءِ مونکي - مان خوب ٿو ڄاڻان!

ٻئي ڏينهن تي، خود ٻلباجن اُچي چيو: ” ڊاڪٽر جو هتي ريل ڇيل اچڻ، مونکي پسند ڪونهي. جي ڪيس اچڻ منع نه ڪئي لٿيئي، تبڌي ڇڏ ـ تولاءِ به هن گهر ۾ جاءِ ڪانهي!“

مونکان هي سڀ بي عزتي، ملٺيءَ جو آرڊ ر برداشت نه ٿي سگهيو. نه ته ڊاڪٽر ڪامون لاءِ ايڏي آهميت ته رکي ئي ڪانه ٿي، جنهن ڪانسواءِ مان رهي نه سگهان ها! آخر شادي ڪيل عورت ٻن ٻارن جي ماءُ هجڻ ڪان پوءِ به، توهان جي گهر ۾ عزت جي لائق ناهي ته انجو گهر ۾ رهڻ ئي ڪهڙي اهميت ٿو رکي؟

۽ مان، توهان جو پتي پڻو پلو مان ڇوڙي توهانجي دل جي سختيءَ پريل طاق مٿان رکي آيس.

هڪ دفعو وري به، ڪن وڄ وارن مونکي توهان وٽ واپس اچڻ لاءِ چيو هو. ليڪن مون جواب ڏنو هو: ” اگر پتي ديوخود اچي ڪوني وڃي، ته ويندس“ توهان وٽان جواب آيو - ”جيئن پاڻيهي نڪري ويئي آهي، تيئن پاڻيهي اچي !“.... ڪيڏي نه نٺولي آهي! ڇا واقعي مان پاڻيهي نڪري ويئي هئس؟

۽ سيتا ماتا جي پرمپرا نڀاهيندي، مون مري وڃڻ قبول ڪيو، پر توهان وٽ موٽي، اڳي کان وڌيڪ بي عزتو ٿيڻ کان، انڪار ڪيو.

ڪاش ! هڪ ڀيرو رام جو جنم ٿئي هن ديس ۾ ۽ ٻيک وجهي مٿي کڻي وٺي سيتا ماتا کي، دکن جي اڪيلي ٻن منجهان! شڪتيون ٻڌن اندر، ميڻ جهڙو من! سيتا کي ڪڙو ڪري چوي: ”هل منهنجي جيون ساٿڻ ـ توکان سواءِ منهنجو ڪوئي يگيه سڦل ڪونهي، ڪٿي پرمپرا پورڻ نٿي لڳي! مٺي هل مونسان!“

نيلؤ.

مون خط پڙهي بند ڪيو آهي. پر خط مان وڌايل هٿ منهنجي اڳيان پيو ڦري. سمجهان ٿو، طلاق نامو وٺڻ ڪان پوءِ به منهنجو اتي وڃڻ ۽ پنهنجن ٻارن جي ماءُ کي ” مومل مٺي“ سڏي وٺي اچڻ منهنجي گهرجي پاتين کي اصل ڪين وڻندو. ليڪن هيڏو وقر جيڪو اڪيلو رهي، پنهنجن ماڻهن جي هيڏي سڀ ستيءَ وچم، پانکي قياس پرين نظرن جو نشانو ٿيندو ڏٺو اٿم، سو ڇامون کي وڻندو رهيو آهي؟ هيترين زالن مردن جون همدردي ۽ قياس سڀبان وڌايل ٻه آڱريون، پنهنجي استري جي وڌايل هٿ جي پيٺ ۾ ڪجهه ڪينهن. پريوار جي نڪتچيني اگر اسانجي ٿئين زماني جي جوانن ۽ جوانڙين

لاءِ ڦاسيءَ جي رسيءَ ٻڌجي پوندي تہ مان انکي ٿوڙيءَ ٻاهر نڪري ويندس.

لڳي ٿو منهنجي هٿ ۾ لفافو ناهي، هڪ دوست جو نينهن جي ناٽ جو اڳيان وڌايل هٿ آهي.